

HELL'S TOUR +

**Tichá**

**1996**

## Je 25.10.1996, 16 hodin a začíná výprava pod názvem **TICHÁ**

Tentokrát jsme se sešli v hvězdném obsazení: Jan Čeřovský, Michal Marek, Blanka Píšová a Miloslav Dig Mayer. Dokončujeme balení, tankujeme, ještě kontrola trasy a ... zrada! Honza pojede kole Lenky, protože mu jeho skvělý a jedinečný stroj ukradli. No, snad se s tím nějak srovná. Odjíždíme. Je chladno, jak to tak na podzim bývá. Dnes míříme do Poddubí. Nepojedeme však přímo, ale zvolili jsme cestu zadem přes Dubeč, Královice do Nedvězí. Tady jsme potřebovali sůrně zastavit, protože Michal nutně potřeboval sbalit nějakou kočku...



... a já jsem píchnul. Tedy způsobil jsem si otvor do cyklistické duše. Po zdařilé opravě a omrznutí všech končetin opět jedeme. Je nádherná tma a provoz na nule. Akorát se nějak nepřibližujeme k místu noclehu. Připadá mi, že je čím dál tím stejně daleko jako na začátku. A ke všemu mám hlad. Po opatrných dotazech zjišťuji, že

ostatní na tom nejsou lépe. V Babicích jsme zahlédli světlo v okně hospody. Zaparkovali jsme, vešli dovnitř a na kolenou poprosili o něco na zahřátí a něco k jídlu. V obou případech nám vyhověli. Připadá mi to neskutečné, protože hodiny ukazují 00:20. Od vedlejšího stolu je sem slyšet česko-německou konverzaci, kde se Čech pokouší vysvětlit, co je to dršťková polévka. Dojedli jsme, dopili a odcházíme. Hned na prahu se mě zmocňuje pocit, jako když dostanu facku plechovou uhelnou lopatou přes ksicht. Že bude venku chladno jsem očekával. Ale že to bude takhle zlý... Roztřesení zimou odjždíme. Stále máme ideu spát, a to ještě dnes, v Poddubí. Jedeme přes Babičky, Mukařov, Srbín, Svojetice, Třemblat do Ondřejova. Odtud dále mrazuplným sjezdem, na jehož závěru jsem byl rád, že na mě nikdo nezaťukal, protože by bylo slyšet jak cinkám, do Chocerad. Pak už to byl jen kousek do Poddubí. Konečně jsme tady.



Provádíme noční opatření a krátce po druhé hodině nevíme o světě.

#### Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Poddubí	27,1	4325	59,7	11,1	Strašná zima

Ráno 26.10. sobota

Probouzím se po desáté a kolem panuje spánková mánie. Opatrně jsem se zvedl a způsobil tím spoustu rámusu. Ze všech stran se line nesouhlasné vrčení. Honza otevřel oko a upřel jej na mě. Zamával jsem mu, čímž jsem ho zcela zmátl. Otevřel i druhé oko a nevěřícně zíral. Popřál jsem mu dobré ráno a tím probudil ostatní.



Potom jsem apeloval na jejich prázdné žaludky a připomněl, že pokud okamžitě nepojedeme do Chocerad na nákup, budeme nejbližší dva dny spásat mech a lišejníky. Zabrало to. Pojedu já a Honza. Blanka a Michal připraví čaj, upraví místo noclehu pro denní provoz a sami sebe na výjezd. Odjeli jsme, nakoupili a už jsme zpět. Vybalili jsme nakoupené, posnídali a podnikli nezbytné



přípravy na odjezd. Dneska pojedeme pozdravit osazenstvo Michalova letního sídla v Ostředku. Ovšem tentokrát nepojedeme přes Chocerady, ale přes Hvězdonic. Má to tu výhodu, že nepojedeme onen strašný dokopec z Chocerad do Vodsliv, ale přesuneme se po blátivých a rozbředlých lesních cestách v okolí Ostředka. Tak jedem.



Tento terén našťestí netrvá furt.

S politováním konstatujeme, že opouštíte 4. stránku.



Úleva po předešlém terénu...



A už zdravíme Michalovo letní sídlo... i s jeho obyvateli



Po přednesení zdravic odjíždíme krásnou středočeskou krajinou.



Jedeme skrz Bakov a Křenice do Divišova na oběd do oblíbené hospody. Oblíbená je zejména proto, že tu mají kulečnickový stůl, dobře a rychle tu vaří, není tu moc draho, hospoda leží vedle svažující se silnice a kromě toho tu jiné stravovací zařízení není.

Zase sedíme u stolu v rohu u okna. Mám dojem, že o nás vždy vědí předem a nechávají zrovna toto místo kvůli nám vyklidit. Kromě nás je tu pár místních a obrovská tlupa jakýchsi pěšáků-krosňáků. Neustále se trousí sem a tam, což budí dojem, že je jich tu nejméně 100. Okamžitě nás napadlo, že si musíme objednat, aby nám všechno nesežrali.

Podařilo se. Oběd tedy probíhá k naprosté spokojenosti všech zúčastněných. Jen jediná maličkost kazí tento vynikající dojem. Čas. Je totiž krátce před třetí hodinou. Sice nikam nespěcháme, ale s přibývajícím časem venku klesá teplota.

Po osvěžení opouštíme tento jedinečný podnik a jedeme dál. V cestě leží Šternov, dále cesta lesem téměř kolmo vzhůru, která nás dovedla do Leděčka. Mezi tím se stmívá.



V Ledečku jsme za úplné tmy. Odtud jedeme přes Talberk do Sázavy n.S známým sešupem. Dneska je ale cosi v nepořádku. Mají tu silniční zábrany, zákazy vjezdu, a značky slepých ulic. Objízdná trasa vede zpět na Mrchojedy a zase do Sázavy. Jenomže délka je 19 km.

Po chvílce váhání vydáváme společné prohlášení: To projedem! Vydáváme se známou cestou vstříc neznámému nebezpečí. Zpočátku jedeme pomalu a opatrně. Žádná zrada však není na obzoru. Dělá to na mě dojem, že jediný zádrhel bude někde na začátku Sázavy, kde určitě kopou kanalizaci, nebo něco takového.

Jedeme tmou, teď už velmi svižně. Už jsou vidět pouliční lampy v Sázavě. Ale moment! Táhle to vypadá, jako kdyby někdo ukousnul silnici. Použil jsem světelné dělo. Za tím ukousnutím není nic vidět. Brzdy!! Podařilo se mi zastavit na okraji ukousu. Posvítíl jsem dolů a ukázal se mi tento obraz: Za koncem asfaltu je asi 20 cm schod, pak prudce klesající uježděný hliněný nájezd, dále uježděná cesta s bídou pro jedno auto, vlevo cca 50 m téměř kolmý sráz, dole pak řeka. To celé v délce asi 200 metrů. Vypadá to, že jim tady řeka odebrala svah i se silnicí. S nejvyšší opatrností úsek projíždíme. Na druhé straně najíždíme na asfalt a pak už bez



problémů dojíždíme do Sázavy.

Po průjezdu jsme odbočili z hlavní silnice a zastavili u hospody. Michal zmizel uvnitř a hned byl zas venku. V ruce vítězoslavně třímal láhev vaječňáku.



Pak už jedeme tmou podél řeky směrem na Chocerady.



Jede se dobře. Je sice chladno, ale nám zima není. K chatě jsme dojeli kolem jedenácté a věnovali se přípravě a konzumaci večere.



Byly opečené uzeniny nakrájené na kolečka. Je až neuvěřitelné, jak všechno probíhá hladce a v úplné pohodě. Pak jsme ještě vyprávěli příběhy ze zapomenutých časů, mlsnými jazýčky dodali vaječňák a než dozněla poslední myšlenka, bylo to kolem jako v podhradí u Šípkové Růženky...

#### Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Poddubí	54,1	4417	92,4	15,5	2-11

#### Ráno 27.10. neděle

Probouzím se a vůkol je úplné ticho. Honza i Blanka vypadají jako stále ještě pod vlivem „Růženčina syndromu“. Michal se maličko pohnul. Z dálnice sem doléhá hluk. Jinak se nic nehýbe. Otočil jsem se na bok a ozvalo se strašlivé zavržení. Po bližší analýze zvuku se uklidňuji, protože rambajs nepocházel z mého

skeletu, ale z podložky, na které ležím. Mám však dojem, že to muselo probudit i starostu v Choceradech.

A tak si tak ležím, uvažuji o nesmrtelnosti chrousta a najednou se někde z prostoru ozvalo „nazdárek“. To mi vnučko myšlenku, že by nebylo od věci vstávat. Po kratší době opravdu vylézáme a odvážnější z nás, tuším, že Michal, se nesměle zeptal, co má odpovědět žaludku, který mu dává dost nevybíravě na vědomí úplnou prázdnotu. Odpověď: „Zkus ho přesvědčit, že jídlo není ani trochu zdravé a když to nepomůže, zkus se najíst. Vše potřebné najdeš na verandě. A když už se tím budeš zabývat, připrav něco i pro nás.“ Michal se tedy vydal naznačeným směrem a cestou pořád něco bublal. Vypadalo to, že se pokoušel přemluvit žaludek, že jíst je naprostý nesmysl. Zatím jsme se přendali do jízdniho, došli si za roh, lehce poklidili a stavili se na verandě. Snídaně byla připravena. Dnes Poddubský stůl. Pojedli jsme, čaje popili, na jízdu se připravili a vyrazili. Dnes pojedeme na Kolín a zastavíme se u oblíbeného pana Bauera v Lošanech. Ano, to je ten, co nás před léty v noci přijal se slovy: „No do prdele, vy mě serete, no co mám s vámi dělat!“ Za tato slova jsme mu pak tehdá ráno pomohli složit tvárnice. Jsem velmi zvědav, jak nás přijme dneska, pokud tam bude. Vyrážíme.

Cestou se neděje nic mimořádného. Jedeme podél Sázavy, odbočujeme na Vlkančice, dále skrz Benátky, Staňkovice, Smrk, Skvrňov, Církvice, Vavřinec, Hatě, Drahodobice, Bečváry, Pučery, Lošanky, do Lošan. Zastavili jsme u domu, kterému chybí do dokončení už jen málo.

Pan Bauer mě nezklamal. Zvednul hlavu od práce a bez překvapení velmi nahlas pravil: „Do prdele, cyklisti jsou tady... No, to vás teda vítám!“ Pak nás v srdečném a přátelském ovzduší provedl celým domem, pochlubil se vším možným a samozřejmě si postěžoval na to, jak ty dvě jeho ženský „netáhnou“, že synátor má tisíc zájmů vedle, a vůbec, že ten život a stavba s nima je hroznej. Nutno však podotknout, že dům je opravdu pěkný a splňuje všechny požadavky na komfortní bydlení. Dílo jsme tedy pochválili, poděkovali za milé a akční přijetí, rozloučili se a vydali se na cestu zpět.

Jedeme přes Polní Voděradý do Kouřimi. To je jediné větší místo s hospodou, kde budou mít otevřeno, budou se zabývat naším

hladem a dokonce i žízni.

Po obědě ještě krátce odpočíváme na zdejšíh náměstí, přičemž jsem si vzpomněl na oblíbené rčení Skvělého Georgie, tehdy silného kuřáka, že jsou mu v Čechách velmi sympatická tato čtyři města: Kouřim, Hulín, Dymokury a Kuřivody.



Ale to už se vracíme přes Bulánku, Olešku, Nučici, Výžerky do Vlkančice a dále pak cestou jako včera. Jede se velmi dobře. Jen u Sázavy je podstatně chladněji, což se projevuje chladnutím čenichu. Dohodli jsme se tedy, že nutně musíme naše studené čenichy strčit v Poddubí do hospody. Slibujeme si od toho nejen zahřátí sídla čichu, ale i to, že nás navečeřej.

A to už brzíme před zařízením a jdeme dovnitř. Mají tu plno, a kde nejsou lidi, tam je cedulka RESERVE. I tak jsme přesvědčili vrchního, že jediné potěšení tohoto večera mu začíná právě teď a spočívá v tom, že nás bude obsluhovat. Asi to byla pravda, protože se nám celou dobu věnoval a byl docela i vtipný.

Po večeri jsme se přesunuli na chatu, zalehli, důkladně probrali události den a usnuli.



Technická data:

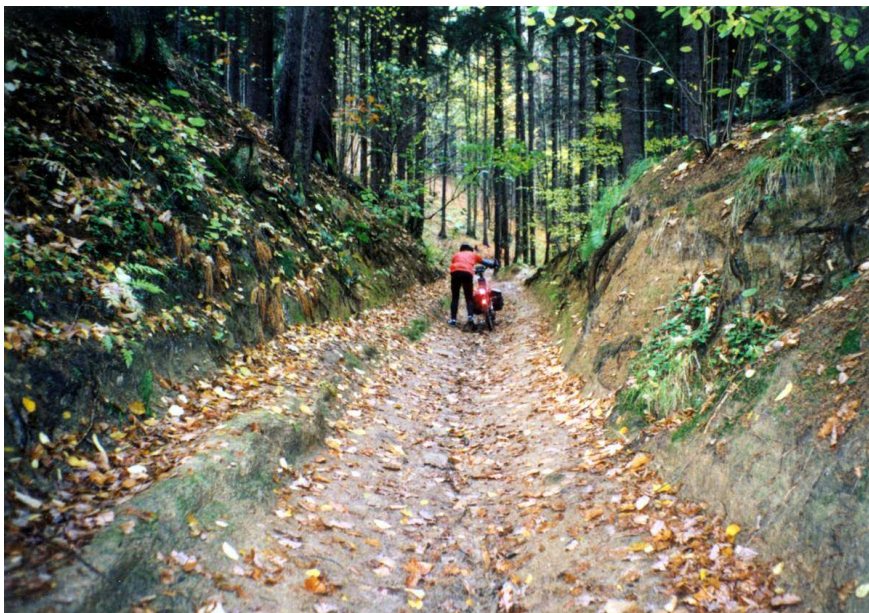
Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Poddubí	42,1	4522	105,7	17,1	1-12

Ráno 28.10. pondělí

Dneska se probouzím na třikrát a nedaří se mi zůstat vzhůru. U ostatních pozoruji stejné potíže. Čím to asi bude? No, nechme toho.

Už jsme vzhůru všichni, ale nikdo nevstává. Zase začíná akademická debata o škodlivosti jídla a snídaní obzvlášť. Zvítězila myšlenka, že kdo jedl umřel. A kdo nejedl, umřel taky, ale dříve, protože ho skolil hlad.

Konečně jsme vstali. S obrovskou nechutí šli za roh, protože se ukázalo, že venku prší. Než jsme však dosnídali, uvedli chatu do původní podoby, což byl úkol nejobtížnější, zabalili a přichystali se na jízdu, pršet přestalo, a co víc, povrch stačil lehce oschnout. To je dobře, protože pojedeme přes Senohraby. Což to by samo o sobě nebylo na závadu. Jenomže my tam jedeme po turistické značce. Asi takhle:





O této cestě svého času prohlásil jeden z hostů HELL'S toto: „Já jsem si myslel, že se jedu projet na kole a on je to zatím výcvik paragánů...“ Měl pravdu. Kdo zdolá tohle, toho už nic nezastaví.

Tímto terénem jsme se dostali až do Senohrab. Odtud už to nebylo zajímavé a cestou se nedělo nic, co by stálo za záznam. Byla sice zima a vlhko, ale nálada skvělá a tak Mirošovice, V. Popovice, Petříkov, Osnice a Průhonice jsme projeli v klidu a pohodě a po dalších kilometrech přijeli do Prahy. Stále je pod mrakem, teplo vypadá úplně jinak a tak nám nezbyvá, než tuto výpravu po totálním zdaru uzavřít.

Takže se mějte aspoň tak blbě, jako my...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	42,3	4587	65,2	14,1	-2-7

Účast: 4 nehluční: Honza, Michal, Blanka a Dig.

Oficiálně přiznaná kilometráž 262 km.

© Hell's Tour<sub>plus</sub> 1996  
Dig & Blk & Msh  
Neprodejné  
e-mail: [dig@hellstour.cz](mailto:dig@hellstour.cz)